

INFOCUP

Un any GOVERNANT-NOS

Fa 1 any que la CUP, representada amb tres regidors, va començar a governar a l'Ajuntament després d'arribar a un acord amb ERC. Tot i trobar-nos un consistori econòmicament sanejat, estem afrontant temes que porten anys guardats al calaix sense que ningú hagi aportat solucions. Parlem de posar al dia normatives, convenis caducats i expirats, situacions urbanístiques que s'arrosseguen des de l'any 1987, regularitzacions laborals i ajudes socials, entre altres. A més a més, situacions anòmales com excedències i baixes (secretària, interventor i tècnica de cultura) no han facilitat les coses en un dia a dia que necessita millorar perquè la casa de pedra esdevingui la casa de tots.

Ens hauria agradat que la nostra presència al consistori hagués implicat un canvi més gran en les formes de fer política, però entre situar-nos i començar a controlar temes bàsics de pressupostos, normatives i lleis estatals que limiten l'acció municipal, ja ha passat una any. Ara bé, en aquest temps hem incrementat la informació que l'Ajuntament dona al poble via web, xarxes socials (a bones hores s'han estrenat!) i el nou butlletí bimensual. Compartir la informació és la base d'un ajuntament que vol ser més transparent. Un ajuntament que vol fomentar la presa de decisions col·lectiva, la creació de nous espais de socialització, la compra responsable, la promoció de l'economia social i solidària, i un habitatge digne per tothom.

Tampoc deixem de banda un dels motius principals de la nostra raó de ser a l'ajuntament: la recuperació del control ciutadà dels serveis públics bàsics. Aquest any no ha fet canviar gens ni mica la nostra opinió. Seguim pensant que és imprescindible que revertim les externalitzacions i privatitzacions que gestionen els nostres serveis públics. Els drets col·lectius que tenim com a poble no poden ser tractats com a simples negocis.

Ara tenim sobre la taula la fi del contracte de concessió amb l'empresa de jardineria, un contracte amb Sorea per la gestió del servei d'aigües que fa més de 5 anys que va expirar (el servei està en pròrroga), i a l'octubre finalitzarà el contracte per a la neteja d'edificis municipals. Per a tots creiem que la remunicipalització és la millor opció. Respecte a la jardineria s'ha creat una plaça de jardiner que molt aviat sortirà a concurs, i que amb l'ajuda de la brigada serà qui directament s'encarregarà del servei. La gestió directa també haurà de ser la forma de portar a terme la neteja dels edificis municipals, com a servei essencial que creiem que és. Pel tema de l'aigua, pensem que la millor opció passa per gestionar el servei a través del CONGIAC (Consorci per a la Gestió d'Aigües de Catalunya), una entitat pública de base associativa i caràcter local, que agrupa diversos ajuntaments implicats directament en el cicle integral de l'aigua i el medi ambient. Això es podria fer mitjançant les seves empreses municipals o gràcies als instruments públics del mateix consorci.

D'altra banda, estem treballant perquè els serveis funeraris tornin a ser públics. Per això hem impulsat que s'iniciïn els treballs perquè es puguin gestionar a nivell comarcal perquè, mancomunant-los amb altres municipis, sí que ho podem aconseguir.

Per acabar també volem parlar de participació. Pensem que hem de socialitzar el poder de decisió, que s'han de crear grups de treball, consells de participació, i que generar motivacions i estructures que permetin fer-ho amb cara i ulls. No podem plantejar una participació sense convicció, ni crear grups de treball per simular-la. Cal que bastim estructures estables que perdurin en el temps, que no siguin bolets, perquè la clau és que el poder de decisió recaigui en totes; i un primer (i gran) pas serà un nou model de pressupostos participatius que esperem fer efectius de cara a l'any vinent.

Que cap tribunal ENS FACI CALLAR

Davant dels requeriments i citacions a càrrecs electes i institucions, existeix una clara voluntat de l'Estat d'atorrir el conjunt de la societat catalana començant pels seus representants democràtics. Aquest fet és inacceptable en qualsevol democràcia, per això cridem al conjunt de la societat i en especial a les forces democràtiques del país a plantar-nos davant de la persecució de les idees.

El passat 9 de novembre el Parlament de Catalunya votava una Declaració en la qual defensava el dret i la necessitat de l'obediència exclusiva a les institucions dipositàries de la sobirania catalana com a recurs per a impulsar el dret a decidir davant d'un Estat que no el permet i que, fins

i tot, el persegueix. D'ençà d'aquella aprovació 291 ajuntaments han estat requerits per l'Audiència Nacional per haver-hi aprovat mocions de suport. També regidors, regidores, alcaldes i alcaldesses estan sent investigades pels tribunals espanyols per haver expressat llurs idees. També resta perseguida i judicialitzada la consulta del 9N.

Des de la CUP s'ha impulsat la campanya "SENSE POR. Desobeïm per la independència" per articular una resposta popular clara en suport als càrrecs electes de qualsevol formació política que es vegin investigats per la justícia espanyola per les seves opinions o actes en defensa del dret a decidir del nostre poble.

La CUP Artés va reafirmar l'aposta per la desobediència davant dels requeriments que van arribar al nostre consistori a través d'una moció que pretenia que l'Ajuntament s'oposés a donar resposta al tribunal polític de Madrid i fos conseqüent amb la moció de suport aprovada el passat desembre. Alhora, la moció qüestionava que el responsable de fer arribar els requeriments de l'Audiència Nacional sigui el cos dels Mossos d'Esquadra, quan els motius dels requeriments són donar suport a una moció aprovada pel Parlament de Catalunya. La moció es va presentar al Ple d'abril i no va prosperar ja que tant ERC i CiU d'Artés van votar-hi en contra.

Cal ser valents i no atemorir-nos per la judicialització i persecució de la política catalana. Cal que ens mostrem coherents amb el que s'aprova des de la comoditat de la sala de plens i no ens supeditem a les decisions de les institucions de l'Estat Espanyol, mancades de legitimitat i de competència.

Centenari de la Revolta dels Burots ARTÉS 1917-2017

Cent anys enrere Europa vivia temps convulsos, immersa en la Primera Guerra Mundial. Anglesos i francesos provoquen canvis geopolítics de gran transcendència. Per exemple, quan decideixen trencar l'imperi Otomà i crear Síria i Iraq, ja estan semblant la llavor del conflicte a posteriori. El capitalisme sempre ha buscat el seu màxim benefici en el període més breu de temps: formes com colonialisme i imperialisme en són un clar exponent. Poc l'importa a qui s'endurà per davant i les conseqüències que se'n derivaran. També aquell any els irlandesos decideixen fundar una república, (us sona?) malauradament no a tota la nació sencera, però una gran majoria deixarà de ser súbdit de l'imperi britànic.

Catalunya resta fora de la gran guerra, però la manca de matèries primes, com cotó, carbó, i ferro, fa que la indústria catalana opti per l'acumulació de capital, mitjançant salaris de subsistència i llargues jornades de treball (la jornada laboral de vuit hores és conquerida el 1919 després de la vaga de la Canadenca). Barcelona encara es refà de la Rosa de Foc i

l'afiliació sindical, en forma majoritària de sindicats llibertaris, experimenta un creixement espectacular per fer front a l'explotació dels treballadors.

Una sortida per a milers de catalans és acabar vivint dins d'una colònia tèxtil, on el capitalista li proporcionarà els mínims vitals per subsistir: llar, hort, metge, una mica d'oci, però sempre amb la voluntat d'aniquilar qualsevol rastre de conflictivitat social.

A Artés la situació és una mica peculiar, ens trobem davant d'un poble gran (2100 habitants l'any 1910), però que viu sotmès a un caciquisme total.

La forma com el poble hi fa front és una història apassionant que tots els artesencs/ques hem de conèixer. Des de la CUP Artés ens fa especial il·lusió treballar i divulgar la gesta dels nostres avantpassats. Les conquestes socials no són fruit de voluntats dels burgesos, sinó de les classes populars desposseïdes que plantem cara des de la força de la raó.

Dos de gener del 1917, comença la història. La vols conèixer?

El sostre DE VIDRE

Hom podria pensar que ja han quedat enrere els dies en que, per un lloc de treball de la mateixa qualificació, homes i dones reben retribucions diferents, sempre en desavantatge salarial per aquestes últimes. Malauradament encara no és així i la bretxa salarial entre homes i dones igualment qualificades per desenvolupar una mateixa tasca continua vigent, tot i que a voltes s'amaga utilitzant nomenclatures diferents com director executiu versus directora tècnica.

També se suposa que ha quedat enrere l'època en que la cria dels fills era territori exclusiu de la mare i en que, en canvi, l'aportació econòmica de les dones a la família era considerada complementària; l'època on es menystenien les tasques que desenvolupàvem dins els negocis familiars o en la pagesia, quan sovint no eren considerades feines si les desenvolupava una dona. En canvi, és habitual que hi hagi una majoria de dones en aquelles feines que gaudeixen de menys prestigi social i que són més invisibles, essent escassa la presència d'aquestes dins les elits laborals.

És cert que les noves generacions de dones hem aconseguit obtenir cert reconeixement dins el món laboral, artístic i institucional (no sense abans haver hagut de demostrar amb escreix la nostra vàlua), obtenint alguns rèdits. Ara, algunes de nosaltres

A nivell privat també hem estat capaces de dir prou a moltes tasques que ens venien predeterminades per una qüestió purament cultural i de gènere. Per exemple, ja no preparam el sopar per la família abans de sortir a fer el mateix amb un grup d'amigues o altri, i tampoc preparam l'entrepà que s'endurà a la feina el cònjuge (o potser si...). Tot això és positiu si ho contemplem com a part d'un procés que encara no ha culminat, ni de bon tros. El que succeeix és que totes nosaltres hem topat amb un aliat inesperat, de la missogínia i el masclisme: el sostre de vidre.

Aquest sostre invisible i silenciós l'hem constatat especialment aquelles dones que ens hem format en un entorn acadèmic o universitari abans d'accedir al mercat laboral i al món real. Mentre ens formàvem, gaudíem d'un entorn que podríem anomenar l'oasi acadèmic, on homes i dones

estan sotmesos a les mateixes proves i avaluats per un sistema que no discrimina per gènere. Però tan sols posar els peus al carrer, al món real, moltes de nosaltres hem tastat de primera mà la discriminació laboral i fins i tot l'assetjament sexual. A més a més, sols ens és possible accedir a posicions de poder o de presa de decisions dins la jerarquia empresarial, si renunciem o almenys posposem altres facetes de la vida igualment importants, com la maternitat. I quan estoicament gosem conciliar vida laboral i familiar, sovint acabem tenint la sensació que no estem fent les coses com realment voldríem en cap d'aquestes facetes. Això pot portar, i de fet porta, a la frustració i sovint desemboca en la depressió. Diuen que la depressió és un trastorn de predomini clarament femení i de fet som nosaltres les més medicades amb antidepressius i ansiolítics. Aquest

fenòmen s'accentua més encara als països del sud d'Europa i concretament a l'estat espanyol, on les jornades laborals sovint acaben ben entrat el vespre.

Un exemple del que volem transmetre ens l'explicava la treballadora d'una betzina d'una població veïna. Tant ella com la seva companya de feina tenien la mateixa categoria laboral i una jornada de treball equivalent en hores treballades a la del seu altre company de feina. Però aquest últim, a diferència de les seves col·legues, no realitzava cap tasca relacionada amb la neteja de la botiga de la betzina. Quan una d'elles li va demanar al propietari del negoci el perquè d'aquest greuge, la seva resposta va ser que el treballador no hi estava avesat, que a casa seva no ho tenia

per costum ja que era la seva mare qui així l'havia acostumat. Com no pot ser d'altra manera per una mentalitat masculista, la culpa de tots els mals del món sempre rau en el gènere femení. Així ho diu l'Antic Testament i així ens ho han insuflat des de la infància dins el marc legal dels valors judeocristians pels quals encara es regeix la majoria de la societat moderna.

Dè que serveix una igualtat de drets només teòrica? I el que és més important: com trencar el sostre de vidre? Lamentablement no hi ha dreceres ni fórmules màgiques. Lluita, lluita i més lluita. A nivell individual es poden aconseguir petites fites, petites, però no per això insignificants. Ara bé, des de la col·lectivitat podem avançar més i millor i, per tant, cal que anem plegades en això. Des de la transversalitat política, ideològica i cultural ho farem abans i millor. Perquè juntes som més fortes.

No ens ho creguem quan ens diguin que ara les dones ja estan molt bé i que la lluita feminista ja no té massa sentit! El sostre de vidre no caurà pel seu propi pes.

Juntes
som més
fortes ♀

EL POUM: una eina d'actualització del nostre entorn pel nostre futur més proper

Sovint, i com un mecanisme assimilat a la nostra actitud quotidiana, ens hem mostrat i seguim mostrant-nos impassibles al nostre entorn. Com aquell que no hi és, aquest no acaba sent res més que una relació directa de la nostra vida, és el territori on habitem; la casa i el carrer, la vorera arran de plaça, el parc i jardí, la fàbrica, la vinya, el camp i la granja. Tot és allà i tot sembla ben posat en aquell ordre anomenat municipi. I el municipi acaba abraçant-ne un altre i així el paisatge teixeix territori, país i nació.

Aquest territori, al que normalment li girem l'esquena i menystenim com a simple manifestació individual que esdevé municipi, és una clara exposició de la relació social, cultural i econòmica que necessita de la col·lectivitat per no acabar en les dissonàncies paisatgístiques. Entorn, territori, municipi, poble. Paisatge, urbanisme, habitatge i vida han de conformar un lligam indissociable amb el ciutadà. Artés no en pot quedar al marge. La perpetuació de reglamentació burocràtica per tirar endavant només afegeix dubtes i mandra a un problema real del poble.

Què és un POUM? Què implica? El volem fer? L'anomenat Pla d'Ordenació Urbanística Municipal implica un, llarg o no, període de consens amb tots els actors del municipi, amb un seguit de documentació tècnico-jurídica a presentar que pot fer defallir algú abans de començar.

A la CUP ho tenim clar: allargar o prolongar les Normes Subsidiàries que ordenen el nostre municipi des de 1987 evidenciarà l'apoltronament dels nostres òrgans de decisió col·lectiva, bandeixant l'urbanisme sostenible. La llei de liberalització del sòl i el conseqüent boom immobiliari han fet també que errades anteriors, anacronismes urbanístics, hagin deixat

mapa al nostre poble. Ampliacions de polígons, plans especials, edificis fantasmes i habitatges buits són elements perturbadors als quals se'ls ha de donar una sortida viva.

La implicació absoluta dels vilatans és clau per aconseguir una millora significativa d'un entorn futur. I aquests, juntament amb tots els altres elements d'interacció del municipi, han de ser partíceps per dur a terme aquest monstre d'ordenament legislatiu al qual alguns protagonistes polítics hi tenen (o volen que ens faci) por. Amagar el cap sota l'ala intentant succedanis de xocolata, mostrant actituds partidistes i immobiliastes per tirar endavant la pilota i recollir-la més enllà bruta de fang, pot ser una mostra més de la poca capacitat i voluntat política per acabar fent realitats que són d'interès universal.

L'assimilació d'un text refós per acabar executant un POUM d'escassa complexitat urbanística posaria de manifest la connivència de l'actual sistema per no acabar de fer res. L'objectiu no és arriscat, ni esbojarradament utòpic com algú intentarà fer-ho veure, tan sols es tracta de parlar, debatre, parlar i parlar per trobar un bé comú ordenadament fructífer per l'endavant.

El full de ruta de la CUP és clar i la gran quantitat d'informes per la tramitació del POUM no és cap impediment pel seu objectiu final, al contrari, la valoració per activar-lo a través dels dèficits que pot tenir el municipi, fan que l'implementació d'aquests informes atorguin autonomia a l'execució del mateix. Tant l'auditoria urbanística com l'informe de memòria social o l'informe de sostenibilitat ambiental faran que el POUM esdevingui una eina d'actualització del nostre entorn pel nostre futur més proper.